

Příběh o malém kocourovi s velkým srdcem

OLIVER

Kocour,
který
zachránil
Vánoce

Sheila
Nortonová

 FRAGMENT

Oliver – kocour, který zachránil Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sheila Nortonová

Oliver – kocour, který zachránil Vánoce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OLIVER

Kocour, který
zachránil Vánoce

Sheila Nortonová

*Věnováno vzpomínkám na Misty, Oscara a Charlieho.
Byla jsem jejich člověk a jejich ochotná služebnice.*

KAPITOLA JEDNA

Nejhorší noc všech mých devíti životů začala zbytkem ryby. Možná si myslíš, že je to trochu zvláštní, kotě. My kočky přece zbožňujeme ryby a já často dostával zbytky, protože jsem bydlel v hostinci, kde nabízeli hostům jídla zvaná „něco na zub“. Problém ve skutečnosti nebyla ryba, kterou jsem tu noc měl. Problém bylo to, co se přihodilo potom, když jsem se vrátil na svou oblíbenou židli u krbu a usnul.

Takže jestli chceš, abych ti tu historku vyprávěl, přestaň pobíhat kolem a honit tu mouchu. Je to dlouhý příběh pro malé kotě, jako jsi ty, a místy trochu strašidelný, ale když se posadíš a budeš pozorně poslouchat, třeba si z něj odneseš ponaučení. Takhle je to lepší.

Kde jsem to skončil? Ach, ano. Spal jsem na židli, ale zničehonic jsem se probudil. Venku byla tma – a v hostinci to strašně páchlo a něco mě šimralo v nose a krku. Okamžitě jsem pochopil, že je to kouř. Stejný pach jsem totiž cítil, když můj člověk George občas rozdělal v krbu oheň, aby bylo v lokálu za chladného večera útulně. Ale když to udělal, kouř šel do komína, a ne do místnosti jako tentokrát. Chvilí jsem mžoural a snažil se zjistit, co se děje. Samozřejmě, ve tmě obvykle vidím skvěle, ale z kouře mě pálily oči. Během několika minut jsem začal kašlat a dusit se. Když jsem se totiž protáhl a zívł, jak to my kočky po probuzení děláme, dostal se mi i do krku. A pak jsem je uviděl – vysoké oranžové plameny olizující závěsy a jiskry dopadající na okolní židle.

Vyděšeně jsem zavřískl. Každopádně jsem se o to pokusil, ale výsledkem bylo jen ubohé kvíknutí a další záchvat kašle. Seskočil jsem ze židle a rozběhl se ke schodišti vedoucímu nahoru, kde – jak jsem věděl – bude ve velké ložnici s výhledem do zahrady spát George. Naštěstí vždycky nechal otevřené dveře pro případ, že bych se v noci probudil a usoudil, že by ho mohla potěšit moje společnost. A tak jsem vběhl dovnitř, skočil na něj a přejel mu tlapkou po obličejí, abych ho probudil. Současně jsem se mu snažil co nejhlasitěji mňoukat do ucha a přes všechno to kašláni a prskání se zdálo, že moje taktika zabírá, protože George se posadil a překvapeně se nadechl.

„Olivere!“ zamumlal trochu podrážděně. Celým jménem mi obvykle říká jen tehdy, když něco provedu. „Co to proboha...?“

A pak zřejmě ucítil kouř, protože vyskočil z postele a vykřikl: „Panebože! Hoří! Hoří!“

V domě jsme byli jenom my dva, a tak jsem nechápal, na koho volá, ale strašně se mi ulevilo, že se probudil. Popadl mobilní telefon, který ležel na nočním stolku, z háčku na dveřích strhl župan a já před ním běžel po odpočívadle a zpátky dolů po schodišti. Vyděsil jsem se, když jsem uviděl, že se oheň rozšířil. Už postupoval nahoru po dřevěném zábradlí, chrлил jiskry a vydával černý kouř. Seběhl jsem po schodech, jako bych měl v patách párek dobrmanů.

„Ven, Olíku, rychle!“ vykřikl George a začal kašlat stejně jako já.

Když odemkl hlavní vchod do lokálu, do místnosti se nahrnul studený vzduch zvenku a celé místo najednou vybuchlo. Když se schodiště zhroutilo, ozvala se tak děsivá

rána, že jsem vystřelil ze dveří a utíkal přes parkoviště pod keř na opačné straně, hned vedle silnice. Viděl jsem George, jak v proužkovaném pyžamu vyběhl s županem stále v ruce ven, pak ho odhodil, vyfukal číslo na mobilu a zahulákal do něj: „Hoří! Myslivna! Hostinec hoří!“

Zůstal jsem pod keřem, třásl se strachy a sledoval, jak se plameny šíří na střechu hostince, a pozoroval, jak dřevěný sklad vedle kuchyně se zasyčením vzplanul. Pak plameny zachvátily plot a začaly olizovat nějaké velké sudy vyrovnané za sousedním komunitním centrem. A potom se najednou ozvalo hlasité zadunění, které mě vyděsilo k smrti. Vypadalo to, jako by se oheň sbalil v oranžovou kouli, která ozářila celou oblohu.

Chvíli jsem byl ochromený hrůzou. Myslel jsem si, že je to konec přinejmenším jednoho z mých životů. Z domů vybíhali lidé a křičeli, protože hledali George. Potom mu pomohli obléct župan a zabalili ho do deky, jako by od těch plamenů už nebylo dost horko. A aby té hrůzy nebylo málo, po ulici se k nám řítily dva obrovské hasičské vozy s kvílejícími sirénami a vjely na parkoviště těsně kolem keře, kde jsem se schovával. Věděl jsem, že bych měl zůstat na místě, abych se ujistil, že je George v pořádku, ale kočičí instinkt mi velel, že odtud musím co nejrychleji pryč. Na to, že jsem opustil svého člověka a domov, nejsem právě hrdý. Ale vzal jsem prostě roha.

Když jsem se konečně zastavil, byl jsem uprostřed lesa na opačné straně ulice. Podíval jsem se mezi stromy zpátky, ale hostinec, dokonce ani plameny jsem už neviděl. Stromy byly vysokánské a rostly velmi blízko u sebe a já si uvědomil, že jsem se ocitl mnohem dál v lese než kdykoli

předtím. Srdce mi pořád šíleně bušilo z šoku a také z toho, jak jsem rychle utíkal. Naklonil jsem hlavu na stranu a pozorně poslouchal, ale nejdřív jsem slyšel jen šumění větru v korunách a sovu houkající v dálce. Venku byla strašná zima a já se litoval, že jsem úplně sám a navíc uprostřed lesa. Toužil jsem být zase na své židli, stočený na pohodlném polštářku, spát a snít svůj oblíbený sen o tom, jak honím myši. Ale na to, abych se vrátil, jsem byl příliš vydešený. A pak, zatímco jsem tam seděl, poslouchal šumění větru a houkání sovy a třásl se jako osika, se od hostince najednou ozvala další hlasitá rána. Všichni ptáci, kteří spali na stromech, vyletěli do vzduchu, vřeštěli hrůzou a mě znovu ovládl kočičí instinkt. Vyšplhal jsem se na nejbližší strom, rovnou na jednu z nejvyšších větví, a držel se jako klíště, protože vítr se mnou házel ze strany na stranu.

Až vyrosteš, zjistíš, že nejlepší způsob, jak se vyrovnat se stresující situací, je co nejrychleji utéct před nebezpečím a pak usnout. Slyšel jsem, jak se lidé občas baví o tom, že „nemůžou spát“. Prý se to stává, když si kvůli něčemu dělají starosti. Tenhle stav našťastí kočičí komunita nezná. Z toho příšerného šoku, který jsem zažil, jsem byl tak unavený, že jakmile jsem se pohodlně uvelebil na větvi, stěží jsem udržel otevřené oči. Další rány se neozvaly, a přestože jsem z vrcholku stromu viděl v dálce – směrem, kde stál můj ubohý hostinec – na obloze děsivou rudou záři, postupně slábla a slábla. I vítr se trochu utišil a větev se začala pohupovat mírněji. Ten pohyb mi připomněl okamžiky, kdy jsem podřimoval na starém houpacím křesle v zadní místnosti hostince. Zavřel jsem oči a zdálo se mi, že pro mě George přišel a nese mě domů.

Když jsem se probudil, bylo světlo a ptáci zpívali. Zvedl jsem se a důkladně se protáhl – úplně jsem zapomněl, kde jsem, a skoro jsem ze stromu spadl. Naštěstí jsem okamžitě vystrčil dráčky, takže jsem chvilku visel z větve, než se mi podařilo vyšplhat zpátky nahoru. Otrásl jsem se a automaticky se začal mýt, abych ptákům, kteří mě možná pozorovali a posmívali se mému osudu, dokázal, že nejsem ani trochu rozpačitý nebo znepokojený z toho, jak hloupě jsem vypadal. A potom, uprostřed mytí, jsem se podíval na zem a uviděl ji. Lišku.

Kotě, nemyslím, že jsi už dost staré na to, abys potkalo lišku, takže ti to vysvětlím. Jestli si myslíš, že psi jsou děsiví, ještě jsi nic nevidělo. Lišky dokonce ani nemají lidi, kteří by se o ně starali jako o psy. Patří k našim nejhorším nepřátelům, skoro stejně nebezpečným jako auta. Auta se však většinou pohybují po silnicích, takže víme, jak se jim vyhnout. Jenže lišky se k tobě připlíží. Dostanou se do zahrady, a dokonce se procházejí po ulicích, stejně jako my. Když tě zahlédnou, začnou tě pronásledovat. Tu svou velkou usmívající se tlamu mají otevřenou dokořán, takže vidíš jejich strašlivé ostré zuby. Existuje pouze jediný způsob, jak jim uniknout – vylézt na nejbližší strom. Jistě si tedy dokážeš představit, že se mi zježily chlupy hrůzou, když jsem spatřil, jak na mě zdola zírá tohle vrčící stvoření, ale věděl jsem, že jsem na tom nejlepšího místě. Liška na mě nemohla. Měl jsem z toho takovou radost, že jsem se před ní začal trochu předvádět. Prohnul jsem hřbet do oblouku a syčel na ni a prskal – až jsem zase málem ztratil rovnováhu a usoudil, že předstírání statečnosti nestojí za to, abych spadl ze stromu a přistál lišce na zádech.

Znovu jsem se na větvi posadil, natáhl tlapy před sebe a vystrčil hlavu přes okraj, abych mohl lišku sledovat. Očividně byla čím dál naštvanější, že nemůže vyšplhat nahoru a zakousnout mě. Nervózně pochodovala pod stromem, obcházela kmen jedním směrem a pak zase opačným. A celou dobu ze mě nespustila oči a na ošklivé tváři měla stejný výraz jako já, když přede mě George postaví plnou misku jídla. V duchu jsem se zachvěl strachem. Jestli mi sklouzne tlapa z větve, liška mě bude mít k obědu. K mé úlevě, potom co celou věčnost obcházela kolem stromu, se to hloupé zvíře zřejmě unavilo. Lehlo si na zem, stočilo se do klubíčka jako štěně a usnulo. Na chvíli jsem byl v bezpečí. Usoudil jsem, že nejlepší bude si znovu schrupnout.

Teprve když jsem se zase probudil a viděl, že liška je pořád pod stromem, došly mi tři věci, všechny najednou. Zaprvé: nesnídal jsem a mám obrovský hlad. Zadruhé: nevím už, jakým směrem leží můj domov. Ztratil jsem jeho pach a na obloze už není rudá záře ani kouř, podle kterých bych se mohl orientovat. A zatřetí: Dokud liška neodejde, jsem v pasti. Jestli se pokusím přeskočit na jiný strom, bude mě pronásledovat. Nemůžu se vrátit na zem, dokud neodkráčí. A ona nevypadala, že by to chtěla v nejbližší době vzdát.

Myslel jsem na George, na svoji židli, na útulný hostinec a na svoji misku plnou šťavnatého kuřecího nebo rybího masa a nemohl si pomoci, kotě. Dokonce i dospělí kocouři někdy pláčou. Seděl jsem na větvi a zoufale mňoukal, zatímco liška si pode mnou olizovala pysky a nechutně slintala. A mě napadlo, jestli ještě někdy uvidím George nebo svůj domov.

KAPITOLA DVĚ

Ochladilo se a začalo se smrákat, když vtom jsem zaslechl nový zvuk. Seděl jsem naprosto nehybně, uši vztyčené, a pozorně poslouchal. Znělo to jako hudba, ale jinak. Liška se taky posadila, nervózně se rozhlížela a zničehonic se rozběhla dlouhými skoky pryč. Cestou se ohlédla a vrhla na mě rozzlobený pohled. Zvuk se blížil. Čekal jsem s hlavou na stranu a snažil se vzpomenout si, kde jsem ho už slyšel. A pak se mi rozsvítilo. Hvízdání! Tak se tomu říká. Lidé to dělali tak, že vytvořili z úst legrační tvar a vyfoukli vzduch. Vznikla pak jakási melodie, která nebyla vždyc-ky hezká. Konečně jsem uslyšel kroky hvízdajícího muže, který krácel po suchém listí. A najednou jsem ho spatřil jen pár stromů ode mě, jak jde svižným tempem po pěšině. Jestli hned nevykřiknu, za chvíli bude mimo doslech – lidé totiž nemají moc dobrý sluch. Ale je to někdo, komu můžu důvěřovat? Moc jsem lidem nevěřil, zejména cizím chlápům – ale tenhle příběh ti povím jindy. Tentokrát jsem však neměl na vybranou a okamžitě jsem se rozhodl. Jestliže hvízdá, zřejmě nemá špatnou náladu. Už dřív jsem si všiml, že to lidé dělají, když jsou veselí. A tak jsem se na větvi znovu postavil a začal co nejhlasitěji mňoukat.

Chlápek přestal hvízdát, stál bez hnutí nedaleko mého stromu a rozhlížel se. Jen o kousek dál stála liška a dívala se nazpátek, ale doufal jsem, že nebude riskovat návrat, když je tam ten muž. Myslím, že lišky nemají lidi rády. V kočičím folkloru se tradují příběhy – ale můžou být

samozřejmě vymyšlené –, že lidé kdysi dávno jezdívali po lese na koních, troubili na roh a pomocí psů *lovili* lišky. Zní to trochu neuvěřitelně, ovšem u některých lidí bych se ničemu nedivil. Každopádně jsem křičel a mňoukal, abych upoutal mužovu pozornost. On tam stál a se zmateným výrazem na tváři se díval nahoru, dolů a všude kolem sebe. Jak říkám, nemají moc dobrý sluch, ale naštěstí mě nakonec zahlédl. Díky tomu, že přátelským způsobem prohodil: „Zdravím, tam nahoře,“ se mi trochu ulevilo a usoudil jsem, že mu snad můžu důvěřovat.

Celou tu dobu, co se blížil k mému stromu, na mě mluvil, usmíval se, nazýval mě „hezkou kočičkou“ a ptal se, jestli jsem na stromě uvízl. Přestože jsem byl moc rád, že se chová tak přátelsky, cítil jsem se pak trochu trapně, jak si jistě dokážeš představit. Uvíznout na stromě, proboha! Mohl by si myslet, že jsem nezkušené kotě jako ty. Chtěl jsem mu říct, že kdyby používal oči, všiml by si, že se v křoví schovává ohavná vrčící liška a pozoruje nás z bezpečné vzdálenosti. Jinak bych slezl z toho stromu sám, v pohodě, díky moc!

Ale musím přiznat, že ten chlápek uměl taky moc dobře šplhat. Byl hodně mladý, hubený a šikovně používal přední tlapy, když lezl nahoru. Pořád říkal věci jako: „Ničeho se neboj, čičo, hezky seď a nezmatkuj.“ Když byl skoro u mě, natáhl paži a popadl mě tak rychlým pohybem, až jsem leknutím skoro spadl z větve. Nechal jsem ho, aby mě cestou dolů nesl, což pro nás oba bylo poněkud nepohodlné, ale chtěl jsem, aby liška viděla – pokud mě pořád sledovala – že mám ochránce. Jakmile jsme byli skoro dole, seskočil jsem na zem, ale zůstal jsem stát u svého zachránce a projevoval mu vděčnost tím, že jsem

předl a otíral se mu o nohy. S pobaveným výrazem se na mě podíval.

„Tak jo, už můžeš běžet domů!“

Dál jsem předl a otíral se mu o nohy. Sledoval mě o něco déle.

„Copak je? Ty ses ztratil?“

Hurááá! Pochopil to. Začal jsem příst ještě hlasitěji. Znovu mě vzal do náruče a podíval se na malý plíšek na mém obojku.

„Oliver,“ přečetl nahlas. „A žádná adresa, jen telefonní číslo.“ Vytáhl z kapsy mobil, poklepal na něj a povzdychl si: „Není tu signál. No, radši tě vezmu k sobě domů, Olive-re, dám ti trochu mléka a pak se pokusím...“

Zmínka o mléku mi připomněla, že mám obrovský hlad a žízeň, a když se sehnul, aby mě opět zvedl, prakticky jsem mu skočil do náruče. Dospěl jsem k názoru, že se mi líbí. Snad je hodný, jako George. Ale pak, k mojí hrůze, popadl batoh, který si odložil u stromu, a dost nešikovně – hlavou napřed, takže mi málem přiskřípl ocas do zipu, když ho zavíral – mě do něj strčil. Hlasitě jsem protestoval. Okamžitě jsem mu přestal důvěřovat! Když však zvedl batoh ze země, dál na mě mluvil skrz otvor nahoře.

„Omlouvám se, Olive-re. V tom batohu to pro tebe bude bezpečnější. Bojím se, že mi vyskočíš z náruče a utečeš, až se dojdeme k silnici. A tam jsou auta, která by tě mohla přejet. Já vím, já vím!“ řekl, když jsem si dál stěžoval. Bylo to *tak* nedůstojné, a to nemluví o tom, že se mi vrátily některé strašlivé vzpomínky. „Hned tam budeme. Snaž se uklidnit a chovat se jako hodný kocourek.“

Takže jsem se musel nechat natrášat v batohu, zatímco on šel a zase si přitom hvízdal. Batoh páchl a byl nepoho-

dlný, protože na dně ležely kousky větviček, a cesta trvala celou věčnost. Konečně jsem podle hluku dopravy poznal, že jsme venku z lesa, a zanedlouho jsem uslyšel, jak můj zachránce odemyká dveře. Když je za námi zavřel, opatrně položil batoh na podlahu a zavolal:

„Ahoj! Jsi doma, Nicky?“

Pak se ozval hlas někoho jiného – podle zvuku patřil mladé ženě.

„Ty jsi rychlík! Teprve jsem se vrátila z obchodu. Přinesl jsi nějaké dříví?“

„Ne. Promiň.“ Cítil jsem, že znovu zvedl batoh. „Podívej, co jsem místo toho našel.“ Začal rozepínat zip – chystal jsem se vyskočit a schovat se někde v koutě, dokud se neujistím, že jsem na bezpečném místě, ať už je to kdekoli. Ale najednou se zarazil a zeptal se: „Jsou zavřené všechny dveře a okna?“

„Jasně že jsou! Venku mrzne! Co tam proboha máš?“

Batoh se otevřel a já vystřelil ven – rovnou na závěsy na nejbližším okně.

„Kočka!“ vyjekla žena. „Odkud ji máš, Danieli? Proč jsi ji přinesl domů?“

„Je to kocour a uvízl na stromě! Sundal jsem ho a on chtěl zůstat se mnou. Myslím, že se ztratil. Na obojku má známku se jménem a telefonním číslem, ale neměl jsem v lese signál, a tak mě napadlo, že ho radši vezmu s sebou domů.“

„Chudáček!“ řekla žena a podívala se na mě, protože už zřejmě překonala šok z toho, že mě viděla šplhat po závěsech. „Vypadá vyděšeně. No tak, kocourku – jak se jmenuje, Dane?“

„Oliver. Je ohromně přítulný. Pojď dolů, Oliverě,“ dodal

tím milým hlasem, který jsem miloval. „Naliju ti trochu mléka.“

Super. Umíral jsem žízni. Seskočil jsem na zem a následoval ho do kuchyňky, kde mi nalil plnou misku mléka. Okamžitě jsem se do něj pustil a vylízal misku úplně dočista.

„Řekl bych, že má hlad,“ prohlásil. „Nevím, jak dlouho na tom stromě trčel. Máme pro něj něco k jídlu, Nicky?“

Dívka začala vytahovat z nákupní tašky konzervy a pokládala je na pracovní pult.

„Mám tu nějaké sardinky,“ pronesla pochybovačně. Sardinky! Jo – sem s nimi! Okamžitě jsem se jí začal motat kolem nohou a co nejhlasitěji jsem předl. „Ale ty měly být k večeři,“ dodala tiše.

„Můžeme si dát něco jiného, ne? Tamhle vidím fazole v rajské omáčce. Hned jak se Oliver nají, zavolám jeho majiteli. Vždyť jde jen o jednu večeři.“

S ustaraným výrazem se na sebe dívali. Dumal jsem, v čem je problém. Ale chtěl jsem ty sardinky!

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec dívka jménem Nicky a začala otevírat konzervu. Z té vůně jsem málem omdlel hlady a touhou. „Tady to máš, Olivere.“ Položila misku na podlahu a já se vrhl na jídlo. „Proboha, Dane, musí mít šílený hlad,“ dodala se smíchem. „Skoro bych řekla, že má ještě větší hlad než my.“

Zatímco jsem hltal sardinky, koutkem oka jsem zahlédl, že muž ženu objal kolem ramen a políbil. To bylo dobré. Viděl jsem to dělat lidi, kteří seděli v hostinci, a obvykle to znamenalo, že jsou šťastní.

„Omlouvám se za to dříví,“ říkal Dan. „Dojdu pro něj později.“

„Ne, už je pět hodin a stmívá se. Nech to na zítra, půjdu s tebou. Společně ho přineseme víc. Prostě si myslím, že si nemůžeme dovolit zapnout topení.“

„Já vím. Kolik stál nákup tentokrát?“

„Docela to šlo. Rezník měl levné mleté maso a čaj a máslo jsem koupila se slevou.“

„Bezva.“ Znovu ji políbil. „Zvládneme to, Nicky. Když se nám podaří přežít zimu, situace se zlepší.“

Stáli tam v objetí a pozorovali mě, dokud jsem nedojedl. Měl jsem dojem, že se jim líbím, ale současně chtěli, abych se vrátil co nejdřív domů. A samozřejmě, sotva jsem spolkl poslední sousto, Daniel mě vzal do náruče, přečetl telefonní číslo na mé identifikační známce a Nicky ho vyfukala do mobilu.

„Nikdo to nebere,“ oznámila po chvílce.

„Majitel asi není doma. Zřejmě hledá Olivera,“ dodal, ale Nicky se nezasmála.

„Nemůžeme si ho nechat, Dane,“ řekla.

„Já vím. Samozřejmě že to vím.“ Pohladil mě a já zavrněl. Jasně, chtěl jsem se vrátit k Georgeovi, ale byl jsem najedený, v bezpečí a teple a klidně bych usnul Danielovi v náruči. Měl jsem za sebou příšerný zážitek s liškou a trauma z požáru...

Požár! Když jsem si na něj vzpomněl, zamňoukal jsem a úzkostlivě škulbl ocasem. Chudák George! Můj ubohý hostinec. *Mám* vůbec domov, kam se můžu vrátit? Chtěl jsem hodnému Danielovi a Nicky vysvětlit, že číslo na mé známce možná patří telefonu, který leží ve spálených troskách budovy, kde už nikdo bydlet nemůže.

„Připadá mi vystresovaný,“ podotkla Nicky a pohladila mě po hlavě. „Možná máš pravdu, mohl se majiteli ztratit

už dávno. Ale nevypadá pohube.“ Přijal jsem to jako poklonu.

„Později zkusíme na to telefonní číslo zavolat znovu,“ prohlásil Daniel. „Určitě ho bude někdo hledat. Je to moc krásný kocourek a zdá se, že se o něj dobře starali.“

Věděl jsem, že je to člověk, kterému můžu důvěřovat. Vyznal se v kočkách. Když mě položil na pohovku, spokojeně jsem předl a brzy jsem tvrdě usnul.

KAPITOLA TŘI

Vzbudil mě jiný hlas – zvláštní mužský hlas. Okamžitě jsem byl ve střehu, uši vztyčené, svaly napjaté, připravený k útěku. Ten hlas zněl přátelsky, ale nikdy nevíš.

„Já vím, co je to za kocoura!“ Ten hlas patřil dalšímu muži, velkému, se zarostlou tváří. Nelíbil se mi. Když se přiblížil, varovně jsem na něj zavrčel, ale on se rozesmál. „To je Olík z Myslivny. Olíka přece znáte. Všichni ve vesnici ho znají.“

Daniel s Nicky si vyměnili smutný pohled. „Nikdy jsme tam nebyli,“ vysvětlil Daniel.

„Aha. No, zřejmě tu nebydlíte dlouho. Olík patří Georgeovi, majiteli hostince. A hrome, myslím, že teď nemá kam jít. Určitě víte, co se s hostincem stalo, nebo ne?“

„Ale samozřejmě!“ vyhrkla Nicky. „Ten požár.“

„Ano, budova je prý úplně zničená,“ řekl Daniel. „A komunitní centrum nevypadá o moc líp.“

„No, hasičům se podařilo uhasit oheň dřív, než úplně shořelo, ale máte pravdu, hostinec i centrum budou mimo provoz bůhví jak dlouho.“ Pohládl si zarostlou bradu a vážně se na mě podíval. „Zajímalo by mě, proč George nevezal kocoura s sebou, když odjel.“

Odjel? *Odjel?* Posadil jsem se, neschopný uvěřit vlastním uším. George by beze mě *neodjel!*

„Kam odjel?“ zeptal se Daniel.

„Ke své sestře do Londýna. Nemá totiž žádné jiné příbuzné. Jeho sestra mu nabídla, že u ní může bydlet, než

hostinec opraví. Určitě se nevrátí dřív než za několik měsíců. Pojišťovna bude muset rekonstrukci samozřejmě zaplatit, ale vždyť víte, jak dlouho to může trvat.“

„Chudák. Přišel o střechu nad hlavou i o živobytí,“ poznamenala Nicky s ustaraným výrazem.

„A o svého kocoura,“ dodal velký muž a kývl na mě. „Měli bychom mu dát vědět, že jste ho našli.“

„Snažili jsme se, už dvakrát. Volali jsme na číslo, které má Olík na známce, ale nikdo to nebral,“ vysvětlil Daniel.

„Co je to za číslo? Počkejte, podívám se.“ Velký muž se pro mě natáhl. Vyjekl jsem hrůzou, seskočil z pohovky a utíkal se schovat za závěsy. Všichni se rozesmáli. Fakt mi nebylo jasné, co je na tom k smíchu. Začínal jsem toho muže poznávat. Byl ze skupinky, která chodila do hostince často. Vždycky se chovali hlučně, pili spoustu piva a hráli hru nazývanou domino, u které strašně křičeli a smáli se. Vždycky jsem se jim snažil jít z cesty. Teď mi ten chlápek připadal v pohodě, ale jak jsem řekl, cizím mužům nevěřím, dokud je blíž nepoznám.

„Já ho přinesu, Martine,“ nabídl se Daniel. „Zdá se, že si na mě zvykl. Našel jsem ho v lese.“ Zvedl mě ze země a ukázal mu moji identifikační známku.

„To je číslo do hostince,“ oznámil Martin okamžitě. „Ale na to se už nedovoláte! Budete potřebovat číslo na Georgeův mobil. Mám ho – volám mu na něj, když pořádáme turnaj v dominu.“ S povzdechem vytáhl z kapsy mobilní telefon a začal hledat číslo. „Nějakou dobu se nebudeme mít kde scházet. Zamluvili jsme si v hostinci i stůl na vánoční večeři. Ale to je v téhle situaci vedlejší...“ Najednou se odmlčel a pak zahlasil do telefonu: „Georgi? Tady Martin. Je mi líto, co se stalo, kámo. Jak to zvládáš?“

Daniel mě položil zpátky na pohovku vedle Nicky, a za-

tímco mě hladila, všichni jsme poslouchali, jak Martin líčí Georgeovi, že mě našli živého a zdravého na stromě. Byl jsem nešťastný, že můj člověk, můj nejlepší přítel na celém světě, je na druhém konci telefonu, ale já ho nevidím, a dokonce ani neslyším. Několikrát jsem smutně zamňoukal. Nicky mě pohladila silněji a zamumlala: „Chudáčku Olivero.“ Pomyslel jsem si, jaké jsem měl štěstí, že jsem narazil na ni a Daniela, když jsem mohl skončit jako liščí večeře, takže bych se vážně neměl moc litovat.

„Myslíte, že byste si u sebe mohli Olivera nechat, než si George dá život trochu do pořádku?“ zeptal se Martin, když se s Georgem konečně rozloučil.

Nicky s Danielem se na sebe zoufale dívali.

„To znamená jak dlouho?“ zeptal se Daniel. „Nevykládejte si to špatně, ale myslel jsem si, že George si pro něj hned přijede.“

Já taky. Totiž, vypadali jako hodní lidé a zdálo se, že mě mají rádi. Stýskalo se mi však po Georgeovi a děsila mě představa, že mě třeba už *nechce* zpátky. Copak jsem ho něčím rozzlobil? Udělal jsem, co bylo v mých silách – šel nahoru, probudil ho a varoval před ohněm. Nic víc jsem udělat nemohl.

„Nepřijede,“ oznámil Martin. „Podle toho, co povídal, je ve složité situaci. Jeho sestra je moc hodná, že ho vzala k sobě a tak. Ale bydlí na hlavní ulici, zřejmě v rušné části Londýna, a George tvrdí, že Oliver není zvyklý na silný provoz. Celou dobu by si dělal starosti, že vyběhne ven a něco ho přejede. A tak ho napadlo, jestli by se o Olivera nemohl zatím starat někdo z vesnice.“

Při představě silného provozu jsem vyděšeně zamňoukal. Byla to pravda, aut jsem se bál. Po ulicích ve vesnici jich

obvykle moc nejezdilo, ale kousek od hostince vedla široká, hlučná silnice. Slyšel jsem, že lidé ji nazývají obchvat a tvrdí, že poté, co byla vybudována, je vesnice mnohem klidnější – ale já z té silnice měl strach a nepřibližoval se k ní.

„Nejen to,“ pokračoval Martin, „jeho sestra totiž trpí alergií. Nejhorší jsou pro ni kočičí chlupy.“

No jistě – alergie. Už jsem o ní slyšel. Jednou přišla do hostince paní, začala silně kýchat, a když mě uviděla, začala se mezi kýcháním rozčilovat, že kočky by měly být kvůli svým chlupům a lidské *alergii* v hostincích zakázané. George na ni byl moc hodný. Mrzelo ho, že paní kvůli mně kýchá, ale vysvětlil jí, že hostinec je můj domov, proto nemůže očekávat, že zůstanu venku. Pak jí navrhl, aby si sedla do jiné místnosti (kde se podává jídlo a kam nesmím), kde to určitě bude v pořádku. Jenže ona s rozzlobeným výrazem odešla a už se nevrátila.

„Proboha,“ hlesla Nicky. Znovu se podívala na Daniela a on na ni a oba měli koutky úst svěšené dolů. Nicky mě stále hladila, proto jsem věděl, že mě má pořád ráda. Ale připadalo mi, že se vyskytl nějaký problém.

„Nemůžeme si ho nechat,“ zamumlal Daniel s omluvným výrazem. „Prostě, abych řekl pravdu...“ Lehce zrudnul a zdálo se, že se mu nechce pokračovat.

„Nemůžeme si ho dovolit,“ vyhrkla Nicky. „Moc nás to mrzí. Je nám trapné o tom mluvit, ale sotva máme sami na jídlo. Nájem... jízdné...“

„Jistě, chápu,“ řekl Martin a přešlápl z jedné tlapy na druhou, jak to lidé dělají, když jsou v rozpacích. „V téhle době se všem žije těžko, kvůli té zatracené vládě, bankám, ekonomické situaci...“ Odmlčel se a pak chvatně dodal: „Vždyť ho klidně můžu vzít k nám.“